

Carol I
Întemeietorul României moderne
O biografie neconvențională

COLECȚIA REGALĂ
prezentată de Dan-Silviu Boerescu VOL. II

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

Conține bibliografie
Ediție digitală
ISBN 978-606-992-569-0

© INTEGRAL, 2017

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Carol I
Întemeietorul României moderne
O biografie neconvențională

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Sumar

Zephyrinus – Întemeietorul României moderne
a salvat țara de haos / 7

Carol și Elisabeta – secretele
primei căsătorii regale a României / 15

Simbolul puterii monarhice:
Palatul Regal din București / 23

Povestea Peleşului: Un Principe străbate țara
căutând locul unde să ridice un castel / 39

„Afacerea tăblițelor de plumb” – un mister regal
prelungit peste timp / 61

Când leul capătă acoperire în aur!
Miracolul românesc –
o jumătate de secol de progres / 83

Otrăvit de durere, se considera dezonorat...
Sfârșitul controversat: a fost o sinucidere? / 93

Lămuriri bibliografice / 123

*Zephyrinus - Întemeietorul
României moderne
a salvat țara de haos*

Întemeietorul monarhiei române moderne a fost un Principe german care, în timp, s-a românizat aproape total, identificându-se afectiv cu țara de adopție, pe care a reușit să o elibereze de chingile feudalismului întârziat, a dus-o în sincronie europeană, i-a obținut independența de stat și, călcându-și pe inimă, i-a indus drumul corect la începutul primei conflagrații mondiale, alegând să nu se solidarizeze cu rudele sale imperiale de sânge german.

Carol I a fost personajul exponențial care a condus România, vreme de aproape jumătate de secol, spre o devenire într-o modernitate, deși la urcarea sa pe tronul Principatelor Unite, în 1866, țara încă „zăcea turcită”, într-o indecizie cu adevărat istorică.

Carol I al României, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen (20

aprilie 1839, Sigmaringen-10 octombrie 1914, Sinaia) a fost Domnitorul, apoi Regele României, care a condus Principatele Române și, apoi, România după abdicarea, forțată de o lovitură de stat, a lui Alexandru Ioan Cuza. (Domnitorul Unirii își exprimase, însă, intenția de a renunța la tron înainte de a fi fost surprins de complotiști în pat cu amanta sa, Principesa Maria Obrenovici, mama viitorului Rege Milan al Serbiei. Prima soluție pentru înlocuirea lui a fost Prințul Filip de Flandra, însă acesta a declinat oferta.)

În cei 48 de ani ai domniei sale (cea mai lungă domnie din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, grație căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia, a dotat România cu o serie de instituții specifice statului modern și a pus bazele unei dinastii. După războiul româno-ruso-turc (1877-1878), România a câștigat Dobrogea (dar a pierdut sudul Basarabiei), iar Carol a dispus ridicarea podului peste Dunăre, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării.

Carol s-a născut în Principatul Hohenzollern-Sigmaringen. Era cel de-al doilea fiu al Prințului Karl Anton, prim-ministru al Prusiei în perioada 6 noiembrie 1858-12 martie 1862, și al soției sale, Prințesa Josephine. După finalizarea studiilor elementare din Dresda, s-a înscris la școala de cadeți din Münster, pe care a absolvit-o cu calificativul „Bine”, devenind sublocotenent de dragoni. La 1 ianuarie 1857, a fost numit locotenent secund în suita unui regiment de artilerie. În 1857, a terminat cursurile Școlii de Artilerie și Geniu din Berlin, iar în anul

1864 a participat ca voluntar în armata Prusiei, la Al Doilea Război al Schleswigului, mai ales la asaltul citadelor Fredericia și Dybbøl, experiență care îi va fi de folos mai târziu în războiul româno-ruso-turc. În 1866 a fost înaintat la gradul de căpitan.

Deși nu era de statură înaltă, Carol a fost descris drept soldatul perfect, sănătos, disciplinat și, de asemenea, un politician excelent, cu vederi liberale. Cunoștea bine mai multe limbi europene. Familia sa, Hohenzollern-Sigmaringen, era înrudită cu familia lui Napoléon al III-lea și avea relații excelente cu acesta. România era în acea perioadă sub o influență puternică a culturii franceze, iar recomandarea de către Napoléon al III-lea a Prințului Carol a valorat mult în ochii politicienilor români, la fel ca și rudenia de sânge cu familia prusacă domnitoare. Ion Brătianu a fost politicianul român trimis să negocieze cu Carol și familia acestuia posibilitatea ca Prințul Carol să vină pe tronul României.

În 10 aprilie 1866, o proclamație a guvernului provizoriu ajuns la putere după alungarea lui Cuza de către coaliția formată din liberalii radicali și conservatori, a declarat că va organiza un plebiscit prin care populația cu drept de vot să accepte sau să respingă accesarea lui Karl von Hohenzollern-Sigmaringen ca Principe („domn”, sau „gospodar”) al Principatelor Unite (care, din 1862, purtau numele de România). Plebiscitul a avut loc în data de 15 aprilie 1866, rezultatul arătând că 99.9% dintre electori sprijineau propunerea. Termenul „plebiscit” trebuie, firește, înțeles în sensul acordat acestuia în epocă, anume de consultare a populației cu drept de vot (boieri

și anumite segmente ale populației urbane), ceea ce în cazul dat reprezenta mai puțin de 16% din populația totală a Principatelor Dunărene (686.193 electori din aproximativ 4.400.000 locuitori).

Franța a susținut urcarea pe tron a domnitorului Carol, Marea Britanie a oscilat între temerile că Rusia s-ar vedea invitată să intervină pentru a recaptura sudul Basarabiei (și a avansa astfel în Balcani), dacă românii continuă să agite apele politice de abia liniștite după Războiul Crimeii și o neutralitate binevoitoare, Prusia – țara de origine a prințului – a fost, firește de acord, în timp ce dușmanii păstrării unității administrative și politice a Principatelor au fost Imperiul Habsburgic (Austria), care constata cu îngrijorare cum românii de la sud de Carpați avansează pe drumul spre neatârnare, și, cum era de așteptat, Turcia, care înțelegea foarte bine că gestul românilor înseamnă un pas în plus în direcția destrămării imperiului lor colonial în Europa. Turcii considerau că Prințul Karl von Hohenzollern-Sigmaringen, acceptând cererile aristocrațiilor români, s-a pus în fruntea unei insurecții armate contra Imperiului Otoman, drept pentru care trupele Sultanului vor invada provincia pentru a-l alunga. Noul Domn român, știindu-se amenințat de Înalta Poartă, se va grăbi, de altfel, de îndată ce a ajuns în România, să îmbarce armata într-o serie de reforme modernizatoare inspirate, care doar peste un deceniu distanță se vor fi dovedit salvatoare pentru națiune și dinastie.

Obiecțiile adversarilor întronării Prințului de Hohenzollern s-au materializat prin reclamarea respectării articolului XII din Convenția semnată în 9 august 1858, care